

givet i et cirkulære i forbindelse med vejledning om lovens gennemførelse. Det fremhæves i forbindelse hermed, at det er udvalgets opfattelse, at der ved administrationen af såvel denne lov som loven om byplaner bør tages hensyn til, at de råstofferekomster, som findes i Danmarks undergrund, kan udnyttes.

Det er endvidere over for udvalget gjort gældende, at de omtalte bestemmelser i lovforslagets §§ 6-8 vil hindre gartnerier i at opføre nye bygninger til brug for gartneriernes fortsatte drift og være til hinder for, at en til gartneri erhvervet ejendom kan udnyttes dertil, med mindre tilladelse gives efter lovforslagets § 9.

Den hævdede opfattelse beror imidlertid på en misforståelse af lovforslagets nævnte bestemmelser, idet gartneri- og frugtavlsvirksomhed er omfattet af begrebet „landbrugsejendom“, hvilket medfører, at der kan opføres erhvervsmæssigt nødvendig bebyggelse for den pågældende ejendoms drift.

Endvidere er over for udvalget ytret betænkelighed ved, at lovforslaget sidestiller bygninger for pelsdyravl med landbrugsbygninger med den virkning, at sådanne bygninger kan opføres hvor som helst i landzone, uden at det offentlige kan hindre en af hensyn til den kommende byudvikling uønsket placering.

Boligministeren har i forbindelse hermed erkendt, at lovforslaget ikke — lige så lidt som gældende bestemmelser — løser den konflikt, der visse steder kan forekomme mellem pelsdyrfarme og (kommende) bymæssig bebyggelse. Ministeren har dog gjort opmærksom på, at sundhedsvedtægterne indeholder hjemmel til, at sundhedskommissionerne kan modsætte sig oprettelse af pelsdyrfarme, hvis disse kan forvolde ulempe for allerede eksisterende bebyggelse. Ministeren har tillige givet tilsagn om, at mulighederne for en løsning af de rejste problemer vil indgå i overvejelserne i forbindelse med den kommende mere generelle reform af planlægningslovgivningen.

Det er over for udvalget foreslået, at lovforslagets § 9 ændres, så at landzone i købstæder (uden for byudviklingsområder) administreres af vedkommende byråd i stedet for af amtsrådet, idet det er gjort gældende, at lovforslagets ordning på dette punkt er uforenelig med byrådenes kom-

petence som bygningsmyndighed inden for kommunens område. Efter indhentede oplysninger fra ministeren fremhæver udvalget, at det, jfr. nedenstående ændringsforslag nr. 5 om ikrafttrædelsestidspunktet, er hensigten, at loven skal træde i kraft nogen tid før ikrafttrædelsen af loven af 31. maj 1968 om kommunernes styrelse. Når sidstnævnte lov træder i kraft, vil sontringen mellem købstadkommuner og sognekommuner ophøre, og amtskommunen vil geografisk omfatte også de hidtidige købstadkommuner. Det vil derfor ikke være rimeligt i det korte tidsrum inden styrelseslovens ikrafttræden at unddrage amtsrådene administrationen af de omhandlede områder. Udvalget kan heller ikke tiltræde, at den foreslåede byreguleringskompetence for amtsrådene skulle være uforenelig med byrådenes kompetence som bygningsmyndighed. Det er med lovforslaget alene tilsigtet at lade amtsrådet/byudviklingsudvalget afgøre, om der det pågældende sted i landzonen uanset §§ 6-8 må placeres en bebyggelse, hvorimod det fortsat vil være primærkommunen, der som bygningsmyndighed tager stilling til, hvorledes byggeriet udføres.

I udvalget har været rejst spørgsmål om, hvorvidt forudsætningen for erstatningsydelse efter § 12, stk. 1, „den faktiske udnyttelse af de omliggende ejendomme“, vil medføre, at landzoneejendomme, der er nabo til byzoneejendomme, af den grund kan opnå erstatning.

Ministeren har besvaret det rejste spørgsmål benægtende og oplyst, at det afgørende vil være, hvordan det tilgrænsende areal — i øvrigt uanset om det er et byzoneareal, et areal i et sommerhusområde eller et landzoneareal — faktisk blev anvendt på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse.

Endvidere fremhæver udvalget, at det har været drøftet, hvorledes man — efter at naturfredningslovens § 22 er foreslået ophævet — kan tilgodese naturfredningsinteresserne ved fastlæggelse af de fremtidige by- og landzoner. I forbindelse hermed har ministeren meddelt, at der med hjemmel i lovforslagets § 9, stk. 2, og efter nærmere aftale med ministeren for kulturelle anliggender agtes fastlagt en forretningsgang, som kan sikre det nødvendige sam-